

gjorde sig skyldig i en enkelt forglemmelse. Han sagde, at der også var problemer med erhvervslevet i begyndelsen af Schlüterregeringens tid. Ja, der var problemer med erhvervslevet både i begyndelsen og i slutningen af Schlüterregeringens tid; faktisk var det værst i begyndelsen og i slutningen.

Det er rigtigt, som det blev påpeget af hr. Buksti, at man ikke kan foretage de dér sammenligninger med, hvor mange erhvervsdrivende der er, mellem lande, som har en vidt forskellig ansættelseslovgivning. Det er nonsens, det giver ingen mening. I Tyskland og i mange andre europæiske lande undlader man at ansætte lønmodtagere, når man skal udvide produktionen, fordi man ikke kan komme af med dem så let igen som i Danmark, når man går dårligere tider i møde. Derfor bruger man i stedet for mand-kone-virksomheder som reelt ansatte i virksomhederne, for så undgår man ansættelseslovgivningen.

Det er jo ikke udtryk for en bragende større entreprenørånd i de lande end i Danmark. Jeg tror i og for sig, at det danske system er overlegent, man skal bare huske én ting, nemlig at der er en ubrydelig sammenhæng mellem, at vi har så lempelige ansættelses- og fyringsmuligheder, og det, at vi har et ordentligt dagpengesystem, der sikrer i hvert fald de lavere lønnede i vores samfund, så de ikke, når de går ud og ind, kommer ud i en social katastrofe af den grund.

Jeg kan ikke rigtig forstå, at de borgerlige partier, til trods for at der er den sammenhæng, ustandselig på den ene og den anden måde prøver at lægge op til en forringelse af vores dagpengesystem.

Jeg tror, at skal man vurdere, hvordan erhvervslevet har det, kan man bruge de tal, hr. Stavad nævnte. Indtjeningsevnen kan jo ikke være helt tosset, når aktiekurserne er 4-5-doblet på 4 år. Der må jo være en vis sammenhæng. Situationen kan ikke være helt bøvlet, når der i private danske virksomheder, siden arbejdsløsheden var størst, er ansat omkring 80.000 ekstra nye medarbejdere. Det er vel det rigtige mål, hr. Svend Erik Hovmand. Væksten i den private beskæftigelse i Danmark i de sidste par år er en af de bedste, man kan opdrive i Europa.

Jeg skal gøre en lang række yderligere bemærkninger, og jeg håber, jeg er i stand til at gøre dem i en tone, der er tilfredsstillende for hr. Uffe Elleman-Jensen.

Jeg vil starte med at spørge: Hvad er det egentlig, de fleste af os godt kan lide ved Dan-

mark? Det viser mange undersøgelser meget om. Danskerne vil ikke undvære den frie og lige adgang til sundhed, til uddannelse, til ældreomsorg og til børnepasning. Danskerne vil ikke have færre af de her basale offentlige serviceydelser, end de har nu. De vil have en bedre kvalitet, de vil have en bedre dækning dér, hvor der er kvalitetsbrist, og hvor der er ventelister og ventetider.

Danskerne vil have en ordentlig økonomisk udligning, en ordentlig social tryghed, et godt miljø, og de er villige til at betale for det gennem forholdsvis høje skatter. Danskerne har forstået bedre end den del af deres repræsentanter, der sidder på de borgerlige oppositionsbænke, at når de nu gerne vil have de goder, den service og den tryghed, skal der også betales for det. Når det nu har udviklet sig sådan, at omsorgsopgaver, serviceopgaver og forsørgelsesopgaver, som i det gamle samfund blev varetaget inden for den private sfære, i familien, hvis de overhovedet blev varetaget, og hvis man havde en familie, nu er overtaget af det større fællesskab, så kræver det en skatteudskrivning.

De vil godt have det finansieret solidarisk. De vil ikke have det lagt over, som Venstre gerne vil, til privat forsikring, til privat brugerbetaling, for de ved godt, at så er det dem med den store risiko og den lille indkomst, der kommer i klemme, mens det er dem med den lille risiko og den store indkomst, der slipper billigt. Sådan er det jo.

Men det er klart, at med fundament i disse grundlæggende holdninger til velfærdssamfundet ønsker danskerne og ikke mindst regeringen også, at så mange som muligt selv kan få lov til at tjene deres indkomst, at så få som muligt skal være afhængige og henvist til passiv forsørgelse fra fællesskabet, og at den offentlige service, der er, er i top, velfungerende, effektiv, og at den drives med så få omkostninger, som det nu er muligt med de mål, man kræver, den opfylder. Derfor er der – det kommenterede hr. Jacob Haugaard i øvrigt også – selvfølgelig grænser for, hvor store grønthøsternedskæringer man kan lave på den service og få det samme produkt.

Det er derfor, det ikke giver nogen mening, når Venstre og De Konservative i går havde forslag på i alt 2,8 mia. kr. til nedskæring i de offentlige driftsbevillinger. Ét er, at det måske vil fjerne en halv snes tusinde arbejdspladser, men det vil også give en væsentlig dårligere kvalitet i det, der ydes borgerne fra det offentlige side.